

“মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ এবাৰ দৃষ্টি পৰিলেই গোটেই বিশ্বৰ মনুষ্য মাত্ৰে ভৰপূৰ হৈ যায়, সেই কাৰণে কোৱা হয় আত্মা দৃষ্টিৰ দ্বাৰা ভৰপূৰ...”

*প্ৰশ্ন :- তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰত আনন্দৰ নগৰা বাজি থকা উচিত - কিয়?

*উত্তৰ :- কিয়নো তোমালোকে জানিছা - পিতা সকলোকে লগত লৈ যাবলৈ আহিছে। এতিয়া আমি নিজৰ পিতাৰ লগত ঘৰলৈ যাম। হাহাকাৰৰ পিছত জয়জয়কাৰ হ'ব। পিতাৰ এক দৃষ্টিতে গোটেই বিশ্বই মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পাবলগীয়া আছে। গোটেই বিশ্বই ভৰপূৰ হৈ যাব।

ওঁম্ শান্তি। আত্মিক শিৱ পিতাই বহি নিজৰ আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। এয়াতো জানা যে তৃতীয় নেত্ৰও থাকে। পিতাই জানে গোটেই সৃষ্টিৰ যিমান আত্মা আছে সকলোকে উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ মই আহিছো। পিতাৰ অন্তৰততো উত্তৰাধিকাৰহে স্মৃতিত থাকিব। লৌকিক পিতাৰো অন্তৰতো উত্তৰাধিকাৰেই স্মৃতিত থাকে। সন্তানক উত্তৰাধিকাৰী কৰিম। সন্তান নাথাকিলে জঁয় পৰি যায়, কাক দিম। সেয়ে এডাপ্ত (তোলনীয়া) কৰি লয়। ইয়াতেতো পিতা বহি আছে, এওঁৰতো গোটেই জগতৰ যিমান আত্মা আছে, সকলোৰে ফালে দৃষ্টি যায়। তেওঁ জানে সকলোকে মই উত্তৰাধিকাৰ দিব লাগিব। হয়তো ইয়াত বহি আছে কিন্তু দৃষ্টি গোটেই বিশ্ব আৰু গোটেই বিশ্বৰ মনুষ্যৰ কাৰণ গোটেই বিশ্বকে ভৰপূৰ কৰিব লাগিব। পিতাই বুজায় - এয়া হ'ল পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। তোমালোকে জানিছা সকলোকে শান্তিধাম, সুখধামলৈ লৈ যাবলৈ বাবা আহিছে। সকলোৱে ভৰপূৰ হৈ যাব। ড্ৰামাৰ প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসৰি কল্প-কল্প ভৰপূৰ হৈ যাব। পিতাই সকলো সন্তানকে স্মৰণ কৰে। দৃষ্টিতো যায়েই নহয় জানো। সকলোৱে নপঢ়ে। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি সকলোৱে উভতি যাব লাগিব কাৰণ নাটক সম্পূৰ্ণ হৈছে। অলপ দিন গ'লে তেতিয়া নিজেও বুজিব পাব এতিয়া বিনাশ হ'ব। এতিয়া নতুন দুনিয়াৰ স্থাপনা হ'ব কিয়নো আত্মাতো তথাপিও চৈতন্য নহয় জানো। তেতিয়া বুদ্ধিলৈ আহি যাব - পিতা আহিছে। পেৰাডাইচ (স্বৰ্গ) স্থাপন হ'ব আৰু আমি শান্তিধামলৈ গুচি যাম। সকলোৰে গতি হ'ব নহয় জানো। বাকী তোমালোকৰ সংগতি হ'ব। এতিয়া বাবা আহিছে। আমি স্বৰ্গলৈ যাম। জয়জয়কাৰ হৈ যাব। এতিয়াতো বহুত হাহাকাৰ। ক'ৰবাত আকাল হৈছে, ক'ৰবাত যুদ্ধ চলি আছে, ক'ৰবাত ভূমিকম্প হৈছে। হেজাৰ হেজাৰ মৰিয়ে আছে। মৃত্যুতো হ'বই। সত্যযুগত এনেকুৱা কথা নহয়। পিতাই জানে - এতিয়া মই যাওঁ পুনৰ গোটেই বিশ্বত জয়জয়কাৰ হৈ যাব। মই ভাৰততে যাম। গোটেই বিশ্বৰ তুলনাত ভাৰত এখন গাঁওৰ নিচিনা। পিতাৰ কাৰণেতো গাঁও হ'ল। বহুত কম মনুষ্য থাকিব। সত্যযুগত গোটেই বিশ্ব যেন এখন সৰু গাঁও আছিল। এতিয়াতো কিমান বৃদ্ধি হৈ গ'ল। পিতাৰ বুদ্ধিত সকলো আছে নহয় জানো। এতিয়া এই শৰীৰৰ দ্বাৰা সন্তানসকলক বুজাই আছে। তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ সেয়াই চলিছে যি কল্প-কল্প চলি আহিছে। পিতাও কল্প বৃক্ষৰ বীজৰূপ হয়। এয়া হৈছে সাকাৰী বৃক্ষ। ওপৰত আছে নিৰাকাৰী বৃক্ষ। তোমালোকে জানিছা এয়া কেনেকৈ নিৰ্ধাৰণ হৈ আছে। এই বুদ্ধি আৰু কোনো মনুষ্যৰে নাই। বিবেচক আৰু অবিবেচকৰ পাৰ্থক্য চোৱা। ক'ত বিবেচকসকলে স্বৰ্গত ৰাজত্ব কৰিছিল, তাক কোৱা হয় সত্যখণ্ড, হেভেন (স্বৰ্গ)।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ ভিতৰত বহুত আনন্দ হ'ব লাগে। বাবা আহিছে, এই পুৰণি সৃষ্টিতো নিশ্চয় সলনি হ'ব। যিয়েই যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব, সিমান পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। পিতাইতো পঢ়াই আছে। তোমালোকৰ এই স্কুল বহুত বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। বহুত হৈ যাব। সকলোৰে স্কুল একেলগে নহ'ব। ইমান ক'ত থাকিব? তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মৃতিত আছে - এতিয়া আমি সুখধামলৈ যাম। যেনেকৈ কোনোবা বিদেশলৈ যায় তেতিয়া 8-10 বছৰ গৈ থাকে নহয় জানো। পুনৰ ভাৰতলৈ আহে। ভাৰততো দুখীয়া হয়। বিদেশী সকলে ইয়াত সুখ নাপাব। এনেও তোমালোক সন্তানসকলৰো ইয়াত সুখ নাই। তোমালোকে জানা যে আমি বহুত উচ্চ পঢ়া পঢ়ি আছোঁ, যাৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গৰ মালিক দেৱতা হ'ম। তাত কিমান সুখ হ'ব। সেই সুখক সকলোৰে স্মৰণ কৰে। এই গাঁও (কলিযুগ)তো স্মৃতিতো আহিব নোৱাৰে, ইয়াততো অপাৰ দুখ। এই ৰাৱণ ৰাজ্য, পতিত সৃষ্টিত আজি অপৰমঅপাৰ দুখ কালিলৈ পুনৰ অপৰমঅপাৰ সুখ হ'ব। আমি যোগবলেৰে অপাৰ সুখৰ সৃষ্টি স্থাপন কৰি আছোঁ। এয়া ৰাজযোগ নহয় জানো। পিতাই নিজে কয় মই তোমালোকক ৰজাও ৰজা বনাওঁ। গতিকে এনেকুৱা বনাওঁতা শিক্ষকক স্মৰণ কৰিব লাগে নহয় জানো। শিক্ষকৰ অবিহনে বেৰিষ্টাৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ আদি হ'ব নোৱাৰে। পিছে এয়া হ'ল নতুন কথা। আত্মাই পৰমাত্মা পিতাৰ লগত যোগ লগাব লাগে, যাৰ পৰা বহু সময় পৃথক হৈ আছিল। বহুকাল কি? সেয়াও পিতাই নিজে বুজাই আছে। মনুষ্যইতো লাখ বছৰ আয়ু বুলি কৈ দিয়ে। পিতাই কয় - নহয়, এয়াতো প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত যিয়ে পোন-প্ৰথমে বিছিন্ন হৈছিল তেওঁলোকে আহি পিতাৰ লগত মিলিত হয়। তোমালোকেহে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। মৰমৰ সন্তানসকলক কোনো কষ্ট নিদিয়, কেৱল কয় যে নিজকে আত্মা বুলি ভাব। জীৱ আত্মা নহয় জানো। আত্মা অবিনাশী, জীৱ বিনাশী। আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লয়, আত্মা কেতিয়াও পুৰণা নহয়। ৱাণ্ডাৰ (আচৰিত) নহয়নে। পঢ়াওতাও আচৰিত, পঢ়াও আচৰিত। কাৰোৱে

স্মৃতিত নাই, পাহৰি যায়। আগৰ জন্মত কি পঢ়িছিল, কাৰোবাৰ স্মৃতিত আছে নেকি? তোমালোকে এই জন্মত পঢ়া, ফলাফল নতুন দুনীয়াত পোৱা। এয়াও কেৱল তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। এয়া স্মৃতিত থকা উচিত - এতিয়া এয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, আমি নতুন দুনীয়ালৈ যাওঁতা হয়। এয়া স্মৃতিত থাকিলে তথাপিও তোমালোকৰ পিতা স্মৃতিত থাকিব। স্মৃতিত ৰখাৰ বাবে পিতাই অনেক উপায় দিয়ে। পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সংগুৰুও হয়। তিনিও ৰূপতে স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰাৰ বাবে কিমান যুক্তি দি আছে। কিন্তু মায়াই পাহৰাই দিয়ে। পিতাই যি নতুন দুনীয়া স্থাপন কৰে, পিতায়ে কৈছে এয়া পুৰুষোত্তম সংগমযুগ হয়, এয়া স্মৰণ কৰা তথাপিও কিয় স্মৃতিত আনিব নোৱাৰা! স্মৃতি ৰখাৰ যুক্তিও কয়। পাছত লগে লগেই কয়ও মায়ী বহুত দুষ্ট। বাৰে বাৰে তোমালোকক পাহৰাই আৰু দেহ-অভিমানী কৰি দিয়ে সেয়ে যিমান পাৰা স্মৰণত থকা। উঠোতে-বহোতে, চলোতে-ফুৰোতে নিজকে দেহী (আত্মা) বুলি ভাবা। এয়া হ'ল মেহনত। জ্ঞানতো বহুত সহজ। সকলো সন্তানে কয় স্মৰণ টিকি নাথাকে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা, মায়ী নিজৰ ফালে টানি আনে। ইয়াৰ ওপৰতে এই খেল বনোৱা হৈছে। তোমালোকেও বুজা যে আমাৰ যি বুদ্ধিযোগ পিতা আৰু পঢ়া বিষয়ত হোৱা উচিত, সেয়া নহয়, পাহৰি যাওঁ। কিন্তু তোমালোকে পাহৰি যোৱা অনুচিত। প্ৰকৃততে এই চিত্ৰৰো প্ৰয়োজন নাই। পিছে পঢ়োৱাৰ সময়ত কিবাতো সন্মুখত থকা প্ৰয়োজন। কিমান চিত্ৰ বনোৱা হৈ থাকে। পাণ্ডৱ গৱৰমেণ্ট (চৰকাৰৰ) পৰিকল্পনা কেনেকুৱা চোৱা। সেই চৰকাৰৰো পৰিকল্পনা আছে। তোমালোকে বুজিছা নতুন দুনীয়াত কেৱল ভাৰতহে আছিল, বহুত সৰু আছিল। ভাৰত গোটেই বিশ্বৰ মালিক আছিল। এভৰিথিং নিউ (সকলো নতুন) আছিল। দুনীয়াতো এখনেই। এক্টৰচ (অভিনেতাও) সেয়াই, চক্ৰ ঘূৰি থাকে। তোমালোকে হিচাপ কৰিবা, ইমান ছেকেণ্ড, ইমান ঘণ্টা, দিন, বছৰ সম্পূৰ্ণ হয় পুনৰ চক্ৰ ঘূৰি থাকিব। আজি-কালি কৰি কৰি 5 হাজাৰ বছৰ সম্পূৰ্ণ হৈ গ'ল। সকলো দৃশ্যপট-দৃশ্য, খেল হৈ আছে। কিমান ডাঙৰ বেহদৰ বৃক্ষ। বৃক্ষৰ পাততো গণিব পৰা নাযায়। এয়া বৃক্ষ। ইয়াৰ ফাউণ্ডেচন (মূল) দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম, পিছত ইয়াৰ পৰা মুখ্য তিনিটা ডাল (ধৰ্ম) ওলায়। বাকী কিমান যে বৃক্ষৰ পাত অনেক হয়। কাৰো শক্তি নাই যিয়ে হিচাপ কৰিব পাৰে। এই সময়ত সকলো ধৰ্মৰ বৃক্ষ বৃদ্ধি পাই গৈছে। এয়া হৈছে বেহদৰ ডাঙৰ বৃক্ষ। এই সকলো ধৰ্ম পিছলৈ নাথাকিব। এতিয়া গোটেই বৃক্ষ থিয় হৈ আছে বাকী মূল নাই। বন্যন ত্ৰি (বট বৃক্ষ)ৰ উদাহৰণ একেবাৰে সঠিক। এয়া এডালে আচৰিত বৃক্ষ, পিতাই নাটকত বুজাবলৈ দৃষ্টান্তও ৰাখিছে। মূল নায়েই। সেয়ে এয়া বুজিবলগা কথা। পিতাই তোমালোকক কিমান বুদ্ধিয়ক বনাইছে। এতিয়া দেৱতা ধৰ্মৰ মূল নাই। বাকী কিছু চিহ্ন আছে - আটাত নিমখৰ সমান। প্ৰায় এয়া চিহ্ন বাকী আছে। সেয়ে সন্তানৰ বুদ্ধিত এয়া গোটেই জ্ঞান অহা উচিত। পিতাৰো বুদ্ধিত জ্ঞান আছে নহয় জানো। তোমালোকো সকলো জ্ঞান দি নিজৰ সমান কৰি গঢ়ি আছে। পিতা বীজৰূপ আৰু এয়া ওলোট বৃক্ষ। হয় বিশাল বেহদৰ নাটক। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধি ওপৰলৈ গুচি গৈছে। তোমালোকে পিতাৰ আৰু ৰচনাক জানিছা। হয় শাস্ত্ৰত আছে ঋষি-মুনিয়ে কেনেকৈ জানিব। এজনে জানিলে তেতিয়া পৰম্পৰা চলিব। দৰকাৰেই নাই। যেন সংগতি হৈ যায়, মাজতে কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে। নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ব তেতিয়ালৈকে সকলো অভিনেতা ইয়াতেই থাকিব লাগিব, যেতিয়ালৈকে পিতা ইয়াত আছে, যেতিয়া তাত একেবাৰে খালি হৈ যাব তেতিয়া শিৱবাবাৰ বৰাত যাব। প্ৰথমৰ পৰাতো গৈ নবহে। সেয়ে পিতাই বহি গোটেই জ্ঞান দিয়ে। এই বিশ্বৰ চক্ৰ কেনেকৈ পুনৰাবৃত্তি হয়। সত্যযুগ, ত্ৰেতা, দ্বাপৰ, কলিযুগ... পুনৰ সংগম হয়। গায়ন আছে কিন্তু সংগমযুগ কেতিয়া হয়, এয়া কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পাইছা - 4 যুগ হয়। এয়া হৈছে লীপ যুগ, ইয়াকে মিডগেট বুলি কোৱা হয়। কৃষ্ণকো মিডগেট বুলি দেখোৱা হয়। সেয়ে এয়া হ'ল জ্ঞান। জ্ঞানক ভাঙি-চিঙি ভঙিত কি কৰি দিছে। জ্ঞানৰ গোটেই ৰচী আউল লাগি আছে। তেওঁলোকক বুজাওঁতা হৈছে এক পিতা। প্ৰাচীন ৰাজযোগ শিকাবলৈ বিদেশলৈ যায়। সেয়াটো এয়াই নহয় জানো। প্ৰাচীন অৰ্থাৎ প্ৰথম। সহজ ৰাজযোগ শিকাবলৈ পিতা আহিছে। কিমান মনোযোগ থাকিব লাগে। তোমালোকেও মনোযোগ ৰাখিছা যে স্বৰ্গ স্থাপনা হৈ যাওক। আত্মাৰ স্মৃতিলৈ আহে নহয় জানো। পিতাই কয় এই যি জ্ঞান মই এতিয়া তোমালোকক দিওঁ পুনৰ ময়ে আহি দিম। এই নতুন দুনীয়াৰ কাৰণে নতুন জ্ঞান। এই জ্ঞান বুদ্ধিত থাকিলে বহুত আনন্দ থাকিব। বাকী অলপ সময় আছে। এতিয়া যাব লাগে। এফালে আনন্দ হয় আনফালে অনুভৱো হয়। আৰে, এনেকুৱা মৰমৰ বাবা আমি পুনৰ কল্পৰ পিছত দেখিবলৈ পাম। পিতাই সন্তানসকলক ইমান সুখ দিয়ে নহয় জানো। পিতা আহেয়েই শান্তিধাম-সুখধামলৈ লৈ যাবলৈ। তোমালোকে শান্তিধাম-সুখধামক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পিতাও স্মৃতিলৈ আহিব। এই দুখধামক পাহৰি যোৱা। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ কথা শুনায। পুৰণি দুনীয়াৰ প্ৰতি তোমালোকৰ মমত্ব নোহোৱা হৈ যাব আনন্দও হ'ব। বিনিময়ত তোমালোকে পুনৰ সুখধামলৈ যোৱা। সতোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকিব। কল্প-কল্প যি হৈছা সেয়াই হ'ব আৰু তেওঁলোকে আনন্দ হ'ব পাছত এই পুৰণি শৰীৰ ত্যাগ কৰিব। পুনৰ নতুন শৰীৰ লৈ সতোপ্ৰধান সৃষ্টিলৈ আহিব। এই জ্ঞান খালাচ হৈ যাব। কথাবোৰতো বহুত সহজ। ৰাতি শুৱাৰ সময়ত এনেকুৱা-এনেকুৱা স্মৰণ কৰা তেতিয়াও আনন্দ থাকিব। মই এয়া হৈ আছো। গোটেই দিনত মই কোনো অসৎ কাৰ্যতো কৰা নাই? 5 বিকাৰৰ ভিতৰত কোনো বিকাৰে মোক আমনিতো কৰা নাই? লোভতো অহা নাই? নিজৰ ওপৰত পৰীক্ষা কৰিব লাগে। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ

আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) যোগবলেৰে অপাৰ সুখৰ দুনিয়া স্থাপন কৰিব লাগে। এই দুখৰ পুৰণি দুনিয়াক পাহৰি যাব লাগে। আনন্দিত হ'ব লাগে যে আমি সঁচা খণ্ডৰ মালিক হৈ আছোঁ।
- (2) সদায় নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে গোটেই দিনত কোনো বিকাৰে বিৰক্ত কৰা নাইতো? কোনো অসৎ কৰ্মতো কৰা নাই? লোভৰ বশীভূততো হোৱা নাই।

*বৰদান:- সদায় এক পিতাৰ স্নেহত সমাহিত হৈ সহযোগীৰ পৰা সহজযোগী আত্মা হোৱা।

যি সন্তানৰ পিতাৰ লগত অতি স্নেহ আছে, তেওঁলোক স্নেহী আত্মা সদায় পিতাৰ শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্যত সহযোগী হ'ব আৰু যি যিমান সহযোগী সিমানেই সহজযোগী হৈ যাব। পিতাৰ স্নেহত সমাহিত হোৱা সহযোগী আত্মাই কেতিয়াও মায়াৰ সহযোগী হ'ব নোৱাৰে। তেওঁৰ প্ৰতিটো সংকল্পত বাবা আৰু সেৱা থাকে সেইকাৰণে টোপনিও গ'লেও তাতো বহুত আৰাম পাব, শান্তি আৰু শক্তি পাব। টোপনি, টোপনি নহ'ব, যেনেকৈ উপাৰ্জন কৰি সুখত শুই আছে, ইমান পৰিৱৰ্তন হৈ যায়।

*শ্লোগান:- প্ৰেমৰ চকুলো অন্তৰ ৰূপী চন্দুকত মণি হৈ যায়।

ওঁম্ শান্তি!!

***